

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douděrou v právní věci

žalobce: **AKRO investiční společnost, a. s.**, IČO 49241699
sídlem Slunná 25, 160 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Voršílkou
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o částku 1 114 275 017 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 1 114 275 017 Kč spolu s 18 % úrokem z prodlení z částky 1 236 284 000 Kč od 6. 3. 1997 do 11. 9. 1998 a s 18 % úrokem z prodlení z částky 1 114 275 017 Kč od 12. 9. 1998 do zaplacení se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení v částce 3 000 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se původně domáhal zaplacení ve výroku I. uvedené částky proti České republice zastoupené jednak Ministerstvem spravedlnosti a jednak Ministerstvem financí a tím, že tato částka představuje náhradu škody podle zákona č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem platného

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

do 14. 5. 1998 (dále jen „zákon“), která mu byla způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v jednak činnosti notáře a jednak v činnosti finančně analytického úřadu Ministerstva financí, a to tím, že byly neoprávněně odčerpány finanční prostředky z účtu společnosti [REDACTED] (dále též jen „společnost [REDACTED]“), které skončily na neznámém místě v zahraničí. Co se týká nesprávného úředního postupu notáře, žalobce uvedl, že dne [REDACTED] sepsal notář JUDr. R. [REDACTED] H. [REDACTED] notářský zápis, sp. zn. [REDACTED], obsahující rozhodnutí jediného akcionáře o odvolání stávajících a jmenování nových členů představenstva společnosti [REDACTED] obhospodařující podílové fondy [REDACTED].

[REDACTED] Podle notářského zápisu se novými členy představenstva společnosti [REDACTED] měli stát V. [REDACTED] F. [REDACTED], P. [REDACTED] H. [REDACTED] a P. [REDACTED] J. [REDACTED]. S ohledem na neplatnost uvedeného rozhodnutí se tyto osoby členy představenstva nikdy nestaly, na jednání údajného představenstva byl následně předsedou představenstva zvolen V. [REDACTED] F. [REDACTED] který poté učinil úkony směřující k neoprávněnému odčerpání finančních prostředků z účtu podílových fondů na účet třetí osoby. Rozhodnutí o odvolání původních a jmenování nových členů představenstva společnosti [REDACTED] před notářem učinila společnost [REDACTED] vydávající se za jediného akcionáře společnost [REDACTED], přičemž za společnost [REDACTED] jednal N. [REDACTED] T. [REDACTED] a tato společnost nebyla zapsána v seznamu akcionářů jako akcionář společnosti [REDACTED], nebyla tudíž jediným akcionářem společnosti a nebyla tak oprávněna představenstvo společnosti. Předmětné rozhodnutí ze dne [REDACTED] o jmenování nových členů představenstva společnosti [REDACTED] bylo následně rozsudkem krajského soudu ze dne [REDACTED], sp. zn. [REDACTED], prohlášeno za neplatné z důvodu jednak formálních vad notářského zápisu a z důvodů, že [REDACTED] nebyl v rozhodné době vlastníkem akcií a nemohl vykonávat práva akcionáře. Tento notářský zápis však byl dne [REDACTED] použit ve vztahu k depozitáři v [REDACTED] ke změně podpisových vzorů k účtům uvedených podílových fondů a dne [REDACTED] byly [REDACTED] předloženy V. [REDACTED] F. [REDACTED] tři bankovní příkazy k převodu částek [REDACTED] Kč z účtu fondu [REDACTED], dále částky [REDACTED] Kč z účtu fondu [REDACTED] a částky [REDACTED] Kč z účtu [REDACTED] na účet společnosti [REDACTED] tyto příkazy, ač byly v rozporu s právními předpisy, byly depozitářem [REDACTED] realizovány. Jako důvod těchto převodů byla použita komisionářská smlouva o obstarání koupě [REDACTED] ze dne [REDACTED] a při smlouvě o [REDACTED] – [REDACTED] ze dne [REDACTED]. Tyto smlouvy byly podepsány V. [REDACTED] F. [REDACTED] který ve skutečnosti nebyl předsedou představenstva, nejednalo se tak o úkony společnosti [REDACTED]. Tyto úkony byly od počátku neplatné. Na základě těchto příkazů byla odčerpána částka [REDACTED] Kč a z této částky byla částka [REDACTED] Kč převedena na účet společnosti [REDACTED] vedeného u společnosti [REDACTED]. Banka oznámila transakci jako neobvyklý obchod finančně analytickému útvaru Ministerstva financí, které faxem ze dne [REDACTED] požádalo o pozdržení převodu, a následujícího dne oznámilo bance, že trestní oznámení podávat nebude, proto byl příkaz dne [REDACTED] realizován a předmětná částka byla poukázána do zahraničí a odtud na neznámé účty. Pouze část těchto prostředků v částce [REDACTED] Kč se podařilo získat zpět. Rozdíl částek [REDACTED] Kč a [REDACTED] Kč v částce [REDACTED] Kč představuje škodu vzniklou na majetku výše uvedených podílových fondů, jejíž nahrazení se žalobce touto žalobou domáhá. Žalobce vznik škody spatřoval v činnosti notáře, který sepsal notářský zápis ohledně neplatného rozhodnutí údajného jediného akcionáře o jmenování nových členů představenstva společnosti [REDACTED].

ačkoli z ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) zákona č. 358/1992 Sb., ve znění platném v březnu 1997 (dále též jen „notářský řád“) vyplývala povinnost notáře odmítnout úkon odporující zákonům nebo dalším obecně závazným předpisům. Notář tak postupoval v rozporu s uvedeným zákonem. Dále žalobce vznik škody spatřoval v činnosti finančně analytického útvaru Ministerstva financí, který přes skutečnosti, jež zcela zjevně nasvědčovaly spáchání trestného činu, nepodal trestní oznámení, a nezabránil tak převodu finančních prostředků do zahraničí.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že zde není tvrzená škodní událost, sporovala výklad notářského řádu ohledně podmínek sepsání předmětného notářského zápisu. Dále uvedla, že je vyloučena příčinná souvislost, neboť depozitář mohl podle zákona na základě notářského zápisu konat až na základě schválení rozhodnutí, které zápis obsahoval, příslušným ústředním orgánem státní správy nejdříve však po uplynutí fikce schválení, tj. 20 dnů ode dne podání žádosti o schválení úkonu – jmenování nového statutárního orgánu. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.
4. V průběhu řízení vzal žalobce žalobu proti České republice – Ministerstvu financí zpět s tím, že nadále požadoval zaplacení výše uvedené částky se zmíněným příslušenstvím proti České republice – Ministerstvu spravedlnosti na základě nesprávného úředního postupu spočívajícího v popsané činnosti notáře a nikoliv již v činnosti finančně analytického útvaru Ministerstva financí. Soud proto usnesením ze dne 18. 5. 2017, č. j. 20 C 8/2006-560, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 11. 7. 2017, č. j. 62 Co 269/2017-596, řízení zastavil (výrok I.) a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výrok II.). Obě usnesení nabyly právní moci dne 27. 7. 2017.
5. Žalovaná dále ve svém vyjádření k nesprávnému úřednímu postupu notáře doplnila, že s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 349/2010, ve kterém bylo konstatováno, že tvrzená odpovědnost České republiky – Ministerstva spravedlnosti spojená s činností notáře nemůže být dána, neboť v době od 1. 1. 1993 do 14. 5. 1998 byla odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu činnosti notáře upravena pouze v § 57 odst. 1 věta první zákona č. 358/1992 Sb., podle kterého notář odpovídá žadateli, klientovi nebo jinému účastníku za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem činnosti notáře. Odpovědnost státu v té době žádným právním předpisem stanovena nebyla (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009). V rozhodné době stát odpovídal za škodu způsobenou nesprávným úředním rozhodnutím, které v občanském soudním řízení a v řízení před státním notářstvím, ve správním řízení, jakož i v řízení před místním lidovým soudem a dále v řízení trestním, pokud nejde o rozhodnutí o vazbě nebo trestu, vydal státní orgán jako státní organizace. Dále odkázala na § 18 odst. 1 zákona, kdy stát odpovídal za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 zákona nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní. Neodpovídal tedy za veškerou činnost všech státních orgánů, byť odpovídal toliko za rozhodnutí vydaná v řízeních před státním notářstvím stejně jako za jeho nesprávný úřední postup. Notářský řád potom v § 57 nově upravil i odpovědnost notáře, podle kterého notář odpovídal žadateli, klientovi nebo jinému účastníku za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s úkonem činnosti notáře. V období od 1. 1. 1993 do 14. 5. 1998 tak za svou činnost byl odpovědný výlučně notář na základě § 57 notářského řádu (viz také rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009). Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
6. Žalobce k tomu uvedl, že notářské úřady byly zřízeny jako státní instituce, rozhodnutím státního orgánu (Ministerstvo spravedlnosti dle § 110 odst. 2 notářského řádu) byly pověřeny notářskou činností představující výkon veřejné správy a i když instituce státních orgánů a státních organizací v roce 1997 nelze srovnávat s pojmy z roku 1969, je zřejmé, že i když notářský řád není státním orgánem, jde o instituci, která byla zřízena státem, plní úkoly z pověření státu za účelem výkonu pravomoci (viz definice v § 1 odst. 2 zákona č. 358/1992

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Sb. odkazující na tzv. soubor pravomocí) v rámci plnění úkolů veřejné správy. Z hlediska definice uvedené v § 1 odst. 1 notářského řádu notářský úřad nejvíce odpovídá pojmu „státní organizace“, neboť se jedná o instituci (úřad) státem zřízenou a notář je orgánem tohoto úřadu a nelze proto souhlasit s názorem, že by nebylo možné z ustanovení § 1 a § 18 zákona dovodit odpovědnost státu za činnost notáře, resp. notářského úřadu. Notářem totiž nelze rozumět pouze fyzickou osobu vykonávající notářskou činnost, ale osobu představující tzv. notářský úřad, který byl rovněž příslušným zákonem zřízen. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 13. 1. 1998, sp. zn. 16 Co 361/97, podle něhož za škodu způsobenou při výkonu státní správy orgánech obce v rámci přenesené působnosti odpovídala dle zákona Česká republika. V případě obce se jedná rovněž o orgán, který byl výslovně vymezen v § 1 odst. 1 zákona, resp. § 18 zákona. Přesto soudy dovodily odpovědnost státu za nesprávný úřední postup orgánu obce v rámci přenesené působnosti.

7. Soud vzal v řízení za prokázané, že dne [redacted] notář JUDr. R. [redacted] H. [redacted] sepsal notářský zápis [redacted], [redacted] za přítomnosti N. [redacted] T. [redacted], nar. [redacted], který učinil v působnosti mimořádné valné hromady společnosti [redacted] rozhodnutí, na jehož základě byli odvoláni všichni členové představenstva společnosti [redacted] a to Ing. E. [redacted] F. [redacted], Ing. D. [redacted] K. [redacted], Ing. J. [redacted] N. [redacted], dále byli odvoláni všichni členové dozorčí rady této společnosti, a to I. [redacted] T. [redacted], Mgr. B. [redacted] Š. [redacted], Ing. M. [redacted] H. [redacted], byli jmenováni noví členové představenstva, a to V. [redacted] F. [redacted], nar. [redacted], P. [redacted] H. [redacted] nar. [redacted], P. [redacted] J. [redacted] nar. [redacted], dále byli jmenováni noví členové dozorčí rady, a to P. [redacted] Š. [redacted] nar. [redacted], M. [redacted] Č. [redacted] nar. [redacted], P. [redacted] Ch. [redacted] nar. [redacted] a jediný akcionář pověřil provedením změn v obchodním rejstříku nového předsedu představenstva zvoleného na schůzi představenstva.
8. Krajský obchodní soud v Praze rozsudkem ze dne [redacted], č.j. [redacted] ve věci žalobců: a) Ing. I. [redacted] S. [redacted], b) Ing. F. [redacted] F. [redacted] za účasti Z. [redacted] D. [redacted] a Ing. J. [redacted] V. [redacted] jako vedlejších účastníků na straně žalobce a), obou zastoupených Mgr. Václavem Sládkem, proti žalovanému společnost [redacted] určil, že rozhodnutí jediného akcionáře žalovaného, a to společnosti [redacted] se sídlem v [redacted] ze dne [redacted] a [redacted] učiněná při výkonu působnosti valné hromady žalovaného, jsou neplatná a dále pak rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky a vedlejšími účastníky (výroky II. – IV.).
9. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. [redacted] příkazu k úhradě ze dne [redacted] hromadného příkazu k úhradě, dále výpisu z účtu u [redacted] č. ú.: [redacted] komisionářské smlouvy o obstarání [redacted] ze dne [redacted] smlouvy o [redacted], dalších smluv o [redacted] [redacted], stavu knihy akcionářů investiční společnosti k [redacted] stanov společnosti [redacted] z března 1995, protokolu o výsledku kontroly úřadu pro cenné papíry společnosti [redacted] datem zahájení kontroly 7. 3. 1997, dopisu Ministerstva financí ČR ze dne 12. 3. 1997 adresovaného službě Policie pro odhalování korupce a závažné hospodářské trestné činnosti, rozhodnutí Ministerstva Financí ze dne 1. 7. 1997, rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2007, sp. zn. [redacted] pak soud žádné další skutečnosti podstatné pro toto řízení nezjistil, z tohoto důvodu se tak těmito důkazy v odůvodnění rozsudku již blíže nezabýval.
10. Podle § 53 odst. 1 písm. a) notářského řádu, notář odmítne provedení požadovaných úkonů, jestliže tento úkon odporuje zákonům nebo dalším obecně závazným předpisům. Podle § 57 odst. 1 notářského řádu, notář odpovídá žadateli, klientovi nebo jinému účastníku za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem činnosti notáře. Notář odpovídá za škodu způsobenou těmito osobám i tehdy, byla-li způsobena v souvislosti s výkonem činnosti notáře jeho pracovníkem; případná odpovědnost podle pracovníprávních předpisů tím není dotčena.

Podle § 1 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, které v občanském soudním řízení a v řízení před státním notářstvím, v řízení správním, jakož i v řízení před místním lidovým soudem, a dále v řízení trestním, pokud nejde o rozhodnutí o vazbě nebo trestu, vydal státní orgán nebo orgán státní organizace (dále jen "státní orgán"). Stát odpovídá rovněž za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím orgánu společenské organizace, vydaným při plnění úkolů státního orgánu, které na tuto organizaci přešly.

Podle § 18 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní.

11. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Žalobce požadoval zaplacení ve výroku I. uvedené částky se zmíněným příslušenstvím jakožto náhradu škody podle zákona, která mu měla vzniknout v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem notáře JUDr. H. [redacted] při sepisování notářského zápisu ze dne [redacted], když rozhodnutí jediného akcionáře učiněné v tomto notářském zápisu bylo rozsudkem Krajského obchodního soudu v Praze ze dne [redacted] č.j. [redacted] shledáno neplatným. Žalovaná v této souvislosti namítala, že stát nenese odpovědnost za takto specifikovaný nesprávný úřední postup. Soud se musel vypořádat s otázkou, zda stát je odpovědným subjektem za žalobcem tvrzenou škodu.
12. Před účinností zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), který v současné době upravuje odpovědnost státu za škodu způsobenou rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, upravoval tuto problematiku odpovědnosti státu zákon. Z jeho ustanovení však nelze žádným způsobem vyčíst, že by stát odpovídal za nesprávný úřední postup notáře (ve smyslu § 1 odst. 1 a § 18 odst. 1 citovaného zákona odpovídal toliko za rozhodnutí vydaná v řízení před státním notářstvím, stejně jako za jeho nesprávný úřední postup). Zákon č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád), byl zrušen zákonem č. 264/1992 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský zákoník, zrušuje zákon o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád) a mění a doplňují některé další zákony, s účinností od 1. 1. 1993. Téhož dne pak nabyl účinnosti zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Legislativní vývoj s sebou tedy přinesl to, že zatímco institut státních notářství byl spolu se zákonem č. 95/1963 Sb. zrušen, byl na jeho místo zaveden institut nový, čímž došlo k privatizaci notářského úřadu. Činnost notáře ve smyslu zákona č. 358/1992 Sb. však nelze žádným způsobem podřadit zákonu č. 58/1969 Sb., který hovoří pouze o „státním orgánu“ nebo „orgánu státní organizace“. Ingerence státu do výkonu činnosti notáře však zdaleka není taková, aby bylo možné notářský úřad považovat za státní orgán. Na tom nic nemůže změnit ani fakt, že podle § 1 odst. 1 notářského řádu může fyzickou osobu notářským úřadem pověřit pouze stát, či že v souladu s § 45 odst. 1 notářského řádu vykonává dohled nad notářskou činností ministerstvo spravedlnosti. Notářství v užším smyslu je možné chápat jako specifickou právní činnost vykonávanou v rámci svobodného povolání, avšak pouze státem pověřenými osobami a na základě jim svěřených pravomocí, jejímž předmětem je poskytování právních služeb, a to zákonem předepsanou formou, v zákonem vymezených oblastech právních vztahů a za úplatu. Hlavním specifikem této činnosti pak je, že ačkoliv není vykonávána orgány státu, jsou její výsledky nadány tzv. veřejnou vírou (fides publica), tj. mají zákonem přiznané kvalifikované účinky spočívající v předpokladu jejich pravdivosti a zákonnosti (viz Bílek, P., Fiala, R., Jindřich, M., Wawerka, K. Notářský řád a řízení o dědictví. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 4). Stát však s ohledem na význam notářské činnosti nemůže rezignovat na své regulační funkce, vykonává je proto zprostředkovaně pomocí detailní normotvorby a ponechává si i významné kontrolní pravomoci (tamtéž, s. 6). Pověření notářským úřadem konkrétní fyzické

osoby formou jmenování ministrem do funkce notáře je praktickým vyjádřením akceptace základního atributu notářství - veřejné víry ze strany státu, neboť tímto krokem jsou státní pravomoci přenášeny na „nestátní“ subjekt (tamtéž, s. 9). Z uvedeného je zjevné, že notářství není státním orgánem a ustanovení zákona č. 58/1969 Sb. na něj dopadat nemohou (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009). Argumentace žalobce odkazující na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 1998, sp. zn. 16 Co 361/97, není proto s ohledem na uvedený výklad přílehavá, neboť činnost orgánu obce ani v přenesené působnosti nelze z hlediska odpovědnosti státu za škodu podle zákona ztotožňovat s činností notáře.

13. Ze skutečnosti, že v „novém“ zákoně č. 82/1998 Sb. odpovědnost státu za činnost notáře v určitých konkrétně vymezených oblastech upravena je, pak nelze dovozovat, že existovala i dříve, než nabyl účinnosti. To by znamenalo nepřipustně rozšiřující výklad zákona č. 58/1969 Sb. Podle čl. 36 odst. 3 usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina“), má každý právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem. Čl. 36 odst. 4 Listiny říká, že podrobnosti upravuje zákon. Je proto výlučně pravomocí státu určit rozsah a podmínky odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, zvláště pak v případě, kdy jde o odpovědnost za činnost nikoliv státního orgánu; Listina ho k tomu výslovně zmocňuje. Jestliže pak dojde k tomu, že v určitém období, jde-li o konkrétní skupinu případů, na sebe stát tuto odpovědnost vezme, avšak legislativní změnou je tato skupina případů z odpovědnosti vyloučena, a následně na sebe stát tuto odpovědnost opětovně převezme, nelze v tom spatřovat porušení práv dovolatele. Žalobce mohl uspokojení své pohledávky dosáhnout po notáři, popř. po notářově pojišťovně. Argumentace žalobce, že se v daném případě jedná o vysokou částku, kterou nelze vymoci po notáři, proto odpovídá stát, je z hlediska určení odpovědnosti zcela irelevantní, když výše částky představující náhradu škody není předpokladem pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona. Není možné v takovém případě přenášet odpovědnost na stát, který, jak bylo objasněno výše, za notářskou činnost v daném období neodpovídal (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009).
14. Za žalobcem specifikovaný nesprávný postup notáře dne 3. 3. 1997 tak nemůže být dána odpovědnost státu za škodu podle zákona, protože v době od 1. 1. 1993 [kdy byl zrušen zákon č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád), a současně nabyl účinnosti zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)] do 14. 5. 1998 (následujícího dne nabyl účinnosti zákon č. 82/1998 Sb., který upravuje odpovědnost státu za sepisování veřejných listin o právních úkonech a úkony notáře jako soudního komisaře) upravovalo odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu činnosti notáře pouze citované ust. § 57 odst. 1, věta první notářského řádu. Odpovědnost státu však v této době žádným právním předpisem stanovena nebyla (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009). Jelikož v posuzovaném případě došlo ke vzniku škody v březnu 1997, nemůže být odpovědnost České republiky - Ministerstva spravedlnosti dána (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 349/2010).
15. Soud proto s ohledem na uvedené závěry a zjištěný skutkový stav jako nadbytečný zamítl návrh na doplnění dokazování protokolem z jednání před soudem prvního stupně ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] a zároveň ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl žalobu pro její nedůvodnost.
16. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 142 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) podle úspěchu ve věci za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který úspěch ve věci neměl. V tomto případě

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, a vzniklo jí tak právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci, které jsou ve smyslu § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 3 písm. a), c), vyhlášky č. 254/2015 představovány částkou 3 000 Kč (vyjádření k žalobě ze dne 15. 2. 2006, podání ze dne 11. 8. 2015, 14. 1. 2016, 21. 10. 2016, 24. 4. 2017, 12. 12. 2017, 24. 1. 2018, účasti na jednáních soudu dne 26. 4. 2017, 20. 12. 2017, 31. 1. 2018). Žalovanou uplatněné úkony v podobě příprav k jednáním soud neshledal jako účelně vynaloženými, když byly zohledněny již ve vyjádřeních žalované, na které žalovaná při účasti na jednáních odkazovala, aniž by uvedla zásadní nové skutečnosti či připomínky k vyjádřením žalobce. Lhůta k plnění byla stanovena v délce 3 dnů ve smyslu § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Zdeněk Douděra v. r.
soudce

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **AKRO investiční společnost, a. s.**, IČO 49241699
sídlem Slunná 25, 160 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Voršílkou
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 1 114 275 017 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 1. 2018, č. j. 20 C 8/2006-656,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **900 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na zaplacení částky 1 114 275 017 Kč s příslušenstvím a žalobce zavázal zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 3 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 1 114 275 017 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, způsobené nesprávným úředním postupem podle zákona č. 58/1969 Sb. ve znění platném do 14. 5. 1998. Nesprávného úředního postupu se měli dopustit notář a dále Finančně analytický úřad Ministerstva financí. V důsledku tohoto jejich nesprávného úředního postupu došlo k neoprávněnému odčerpání finančních prostředků z účtů společnosti [REDAKCE] peněžní prostředky skončily na neznámém místě v zahraničí.
3. Žalobce původně podal žalobu proti dvěma žalovaným, a to 1) České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR a 2) České republice – Ministerstvu financí ČR. V průběhu řízení vzal žalobou proti druhému žalovanému - České republice – Ministerstvu financí ČR zpět a soud I. stupně svým usnesením z 18. 5. 2017, č. j. 20 C 8/2006-560, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 11. 7. 2017, č. j. 62 Co 269/2017-596, řízení vůči tomuto žalovanému zastavil.
4. Soud I. stupně vzal za prokázané, že dne [REDAKCE] notář JUDr. R. [REDAKCE] H. [REDAKCE] sepsal notářský zápis [REDAKCE] [REDAKCE] za přítomnosti N. [REDAKCE] T. [REDAKCE], který učinil v působnosti mimořádné valné hromady společnosti [REDAKCE] rozhodnutí, na jehož základě byli odvoláni všichni členové představenstva společnosti [REDAKCE] a byli jmenováni noví členové představenstva. Krajský obchodní soud v Praze poté svým rozsudkem ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE], pravomocně určil, že rozhodnutí jediného akcionáře - společnosti [REDAKCE] se sídlem v [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] a [REDAKCE], učiněná při výkonu působnosti valné hromady žalovaného, jsou neplatná, a rozhodl o nákladech řízení účastníků.
5. Z rozsudku soudu I. stupně ze dne 25. 1. 2005, č. j. [REDAKCE], a z dalších listinných důkazů, uvedených pod bodem 9. odůvodnění napadeného rozsudku, soud I. stupně žádné podstatné skutečnosti nezjistil.
6. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně odůvodnil § 53 odst. 1 písm. a) a § 57 odst. 1 notářského řádu (zákon č. 458/1992 Sb. - pozn. odvolacího soudu). Soud I. stupně dále odkázal na ust. § 1 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb. ve znění účinném k 14. 5. 1998 a § 18 odst. 1 tohoto zákona, a výsledně uzavřel, že žalovaný za škodu vzniklou nesprávným úředním postupem žalobci neodpovídá. Prvostupňový soud vysvětlil, že před účinností zákona č. 82/1998 Sb. upravoval odpovědnost státu za škodu, způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem zákon č. 58/1969 Sb.. Z jeho ustanovení nelze vyčíst, že by stát odpovídal též za nesprávný úřední postup notáře. Podle § 1 odst. 1 a § 18 odst. 1 tohoto zákona stát odpovídal pouze za rozhodnutí, vydaná v řízení před státním notářstvím, stejně jako za jeho nesprávný úřední postup. Zákon č. 95/1963 Sb. o státním notářství byl zrušen s účinností ke dni 1. 1. 1993 zákonem č. 264/1992 Sb., téhož dne nabyl účinnosti zákon č. 358/1992 Sb., institut státního notářství byl zrušen a na jeho místo byl zaveden institut nový, čímž došlo k privatizaci notářského úřadu. Činnost notáře podle zákona č. 358/1992 Sb. však nelze podřadit pod zákon č. 58/1969 Sb., který hovoří pouze o státním orgánu nebo orgánu státní organizace. Na tom nic nemění ani ust. § 1 odst. 1 notářského řádu, podle něhož může fyzickou osobu notářským úřadem pověřit pouze stát, ani § 45 odst. 1 notářského řádu, podle něhož Ministerstvo spravedlnosti vykonává nad notářskou činností dohled. Notářství lze v užším smyslu chápat jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

specifickou právní činnost, vykonávanou v rámci svobodného povolání, avšak pouze státem pověřenými osobami a na základě jim svěřených pravomocí, jejímž předmětem je poskytování právních služeb. Notářství tak není státním orgánem a ustanovení zákona č. 58/1969 Sb. na něj nedopadají.

7. Ze skutečnosti, že v zákoně č. 82/1998 Sb. odpovědnost státu za činnost notáře v určitých konkrétních vymezených oblastech upravena je, nelze dovozovat, že odpovědnost existovala i před tím, než tento zákon nabyl účinnosti. To by znamenalo nepřipustný rozšiřující výklad zákona č. 58/1969 Sb. a soud I. stupně v této souvislosti odkázal na ust. § 36 odst. 3 usnesení předsednictva ČR č. 2/1993 Sb. o vyhlášení Listiny základních práv a svobod. Nepřisvědčil argumentaci žalobce, že v daném případě se jedná o vysokou částku, kterou nelze vymoci po notáři, a proto je dána odpovědnost státu. Odpovědnost na stát z tohoto důvodu nelze přenášet a soud I. stupně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009. Výsledně uzavřel, že za žalobcem specifikovaný nesprávný postup notáře dne [redacted] není dána odpovědnost státu, zmínil dále rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 349/2010 a výsledně žalobu jako neopodstatněnou zamítl.
8. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 o. s. ř. za použití § 151 odst. 1 o. s. ř. Náhradu nákladů řízení přiznal úspěšnému žalovanému, a tyto vyčíslil podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.
9. Proti rozsudku podal odvolání žalobce. Soud I. stupně vytkl především nesprávné právní posouzení věci. Žalobce poukázal na ust. § 36 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod (správně článek 36 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod – pozn. odvolacího soudu) která odcitoval, zdůraznil, že uvedená ustanovení zaručují poškozenému subjektu ústavní právo na náhradu škody, která mu byla způsobena nezákonným rozhodnutím soudu nebo jiného státního orgánu, nebo orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem, vůči státu. Stát podle žalobce nemůže v rámci svého legislativního procesu na úrovni podústavních norem svoji odpovědnost za tuto škodu zcela vyloučit. Klíčové pro posouzení odpovědnosti žalovaného za nesprávný úřední postup notáře v této věci je proto posouzení, zda notář je tzv. orgánem veřejné správy a soud I. stupně v této souvislosti své úvahy omezil pouze na to, že notář není státním orgánem a ani se nezabýval tím, zda notář nebo notářský úřad spadá pod pojem orgán veřejné správy. Žalobce znovu zmínil článek 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, z něhož dovodil, že notář sice není státní orgán, přesto však při sepisování veřejných listin, tedy i notářských zápisů, plní úkoly státní správy a je tudíž orgánem veřejné správy podle článku 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále popsal způsob ustanovování notářů do funkce a jejich odvolávání, poukázal na § 1 odst. 1 zákona č. 358/1992 Sb. a zdůraznil, že podle důvodové zprávy k tomuto zákonu plní notář některé funkce státu, zejména sepisuje listiny a osvědčuje právně významné skutečnosti. Sepisování veřejných listin je plnění funkcí státu. I přesto, že z důvodu legislativních změn, účinných od 1. 1. 1993, notář přestal být státním orgánem, tak i nadále plnil stejné funkce jako dřívější státní notář a nelze akceptovat argumentaci soudu I. stupně o tom, že je výsostným právem státu, pokud se rozhodl v určitém období svoji odpovědnost za činnost notáře převzít a v určitém období nikoliv. Takovémuto výkladu podle názoru žalobce brání článek 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobce poukázal též na náleží Ústavního soudu ČR, sp. zn. I. ÚS 529/09, z něhož citoval, a uvedl, že namísto bývalých státních notářství po zrušení zákona č. 95/1963 Sb. se notáři stali podle zákona č. 358/1992 Sb. v rámci legislativních změn notářským úřadem. Zákonodárce při těchto legislativních změnách jistě neměl v úmyslu vyloučit v důsledku přijetí takovéto úpravy odpovědnost státu za škodu, způsobenou při identické činnosti, neboť předpokládal, že z hlediska odpovědnosti za škodu podle zákona č. 58/1969 Sb. k žádné zásadní změně nedojde a stát bude nadále za nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup notáře odpovídat jako předtím. Opačný výklad, který v souladu se zmíněnými rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR zaujal soud I. stupně, znamená

nepřípustnou interpretaci podústavních norem způsobem, který je v rozporu s čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

10. Následně v přijatém zákoně č. 82/1998 Sb. již odpovědnost státu za nesprávný úřední postup notáře při výkonu veřejné moci upravena je a stát za činnost notáře z tohoto důvodu odpovídá. Je zřejmé, že vyloučení odpovědnosti státu za činnost notáře, na něhož stát přenesl výkon části své moci v období od roku 1992 do roku 1998, představuje anomálii přístupu zákonodárce k řešení této otázky a je pouze důsledkem legislativní chyby při přeměně organizace veřejné správy. Stát podle žalobce nemůže vyloučit svoji odpovědnost za činnost soukromých orgánů, na které přenesl výkon veřejné moci, což potvrzuje i aktuální nález Ústavního soudu ČR, sp. zn. I. ÚS 529/09. Žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1914/11, který rovněž řešil otázku odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup notáře v období před účinností zákona č. 82/1998 Sb. Ústavní soud ČR sice v tomto nálezu dovodil, že názor soudů, včetně Nejvyššího soudu ČR v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2363/2009 nepředstavuje externí vybočení z tzv. ústavních kautel; nenašel tedy dostatek důvodů pro zrušení rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009, přesto však zdůraznil, že i kdyby se Ústavnímu soudu jevil výklad stěžovatele přílehlavější, tak roviny ústavnosti nedosahuje, což plyne z kompetencí Ústavního soudu. Podle Ústavního soudu ČR však stěžovatel má možnost domoci se náhrady škody po notáři, resp. po jeho dědicích.
11. V této věci je situace odlišná, neboť žalobce nemá možnost dosáhnout náhrady škody vůči notáři. Výklad soudu I. stupně sice vychází z judikatury Nejvyššího soudu ČR, avšak je natolik příznivý pro stát, že vylučuje odpovědnost státu za nesprávný úřední postup a podle názoru žalobce je takovýto výklad v rozporu s článkem 36 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod.
12. Žalobce závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová.
13. Žalovaný ve svém písemném vyjádření odkázal na správná skutková zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení. Akcentoval závěr soudu I. stupně o tom, že stát za tvrzený nesprávný úřední postup notáře dne [redacted] neodpovídá, protože v době od 1. 1. 1993., kdy byl zrušen zákon č. 95/1963 Sb., do 14. 5. 1998, kdy následujícího dne nabyl účinnosti zákon č. 82/1998 Sb., upravovalo odpovědnost státu za škodu, způsobenou při výkonu činnosti notáře pouze ust. § 57 odst. 1 věta první notářského řádu a odpovědnost státu v té době žádným právním předpisem stanovena nebyla. Soud I. stupně správně žalobu zamítl, odpovědnost státu za škodu při výkonu veřejné moci byla a je v souladu s článkem 36 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod upravena zvláštním zákonem, kterým byl zákon č. 58/1969 Sb. a později zákon č. 82/1998 Sb. Odpovědnost státu za škodu není bez jakýchkoliv hranic či omezení, takovýto odpovědnost by byla nejenom nerealizovatelná, ale současně by byla i v příkrém rozporu s principy demokratického právního státu.
14. Žalovaný žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
15. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a odvolání žalobce neshledal opodstatněným.
16. Žalobce uplatnil odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., kdy soudu I. stupně vytkl nesprávné právní posouzení věci, Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, příp. aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popř. neaplikuje adekvátní právní normu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

17. Skutkový děj je mezi účastníky nesporný. Ke skutkovým závěrům, zjištěným soudem I. stupně, odvolací soud pro úplnost doplňuje, že je mu známo z úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), že žalobce na základě pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne [redacted] č. j. [redacted] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne [redacted] č. j. [redacted], zaplatil České republice na bližší specifikovaný účet, vedený u [redacted] částku [redacted] Kč, představující jistinu [redacted] Kč, včetně příslušenství, které je předmětem tohoto sporu, když příslušenství „dopočítal“ ke dni platby. Shora citovaným rozsudkem bylo žalobci uloženo uvedenou sumu České republice vrátit z titulu bezdůvodného obohacení, poskytnutého mu na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č. j. [redacted], který byl zrušen k dovolání žalované České republiky rozsudkem Nejvyššího soudu ČR jako soudu dovolacího ze dne 25. 6. 2014, č. j. [redacted] a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Městský soud v Praze poté svým pravomocným usnesením z 31. 3. 2015, č. j. [redacted], rozsudek soudu I. stupně zrušil a řízení zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby, k němuž došlo poté, kdy, jak již je uvedeno výše, žalovaný jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, žalobci požadovanou sumu zaplatil.
18. Soudní judikatura dovodila, že do nabytí účinnosti zákona č. 82/1998 Sb. upravoval problematiku odpovědnosti státu za škodu, způsobenou nezákonným rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem, zákon č. 58/1969 Sb. Z jeho ustanovení však nelze žádným způsobem vyčíst, že by stát odpovídal za nesprávný úřední postup notáře. Notářství s účinností od 1. 1. 1993 není státním orgánem a ustanovení zákona 58/1969 Sb. na něj nemohou dopadat (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2363/2009). Ze stejného názoru vycházel Nejvyšší soud ČR v obdobné věci ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 349/2010, ve sporu, v němž se žalobce domáhal vůči žalovaným 1) Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR a 2) Česká republika – Ministerstvo financí ČR částky 1 114 275 017 Kč s přísl. z titulu náhrady škody z téhož skutku. Odvolací soud k tomu dodává, že stát odpovídal za škodu, způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (bývalých) státních notářství podle zákona č. 58/1969 Sb. za podmínek, stanovených tímto zákonem do 31. 12. 1992. Činnost státních notářství upravoval tehdy platný notářský řád - zákon č. 95/1963 Sb., který byl s účinností k 1. 1. 1993 zrušen zákonem č. 264/1992 Sb. a nahrazen notářským řádem č. 358/1992 Sb. Činnost notářů byla s účinností k 1. 1. 1993 zprivatizována, podle § 1 citovaného zákona je notář fyzickou osobou, splňující předpoklady podle tohoto zákona, kterou stát pověřil notářským úřadem. Notářským úřadem se rozumí soubor pravomocí k notářské a další činnosti stanovené zákonem trvale spojený s místem výkonu v této činnosti. I když notář nadále zůstává fyzickou osobou, pověřenou **státem**, notářským úřadem, tedy nejde o plně „svobodné“ podnikání, které by záviselo pouze na rozhodnutí notáře, nic to nemění na tom, že notářství nadále nemá povahu státního orgánu, kdy by za jeho činnost, způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 58/1969 Sb. ve znění účinném k 14. 5. 1998, odpovídal stát. Stát od 1. 1. 1993 nabytím účinnosti zákona č. 358/1992 Sb. nadále odpovídal pouze za nezákonná rozhodnutí, vydaná notářem podle § 1 tohoto zákona. Odpovědnost notáře za škodu, způsobenou v souvislosti s výkonem činnosti, upravoval v ust. § 57 zákona č. 358/1992 Sb., podle něhož notář odpovídá žadateli, klientovi nebo jinému účastníku za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem činnosti notáře, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Odpovědným subjektem tedy je přímo notář, a nikoliv Česká republika ve smyslu zákona č. 58/1969 Sb. Na tom nic nemění ani ust. § 6 zákona č. 358/1992 Sb., podle něhož se notářské zápisy a jejich stejnopisy a výpisy z notářských zápisů a listiny o ověření považují za veřejné listiny, jestliže splňují náležitosti, stanovené pro ně tímto zákonem. To, že notářské zápisy mají v případě, že splňují všechny zákonné náležitosti, statut veřejných listin, neznamená, že by bylo možno činnost notáře, spočívající v jejich sepisu, považovat

za (nesprávný) úřední postup podle § 18 zákona č. 58/1969 Sb. tak, jak vyplývá z výše uvedeného.

19. Odpovědnost státu za škodu, způsobenou nesprávným úředním postupem při činnosti notáře, nelze dovodit ani z článku 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, na který poukazuje žalobce. Listina základních práv a svobod sice zakládá právo na náhradu škody, způsobenou nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu nebo orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem, avšak podmínky této odpovědnosti upravuje podle článku 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zákon, a tímto zákonem byl ke dni 3. 3. 1997, kdy mělo k tvrzenému nesprávnému úřednímu postupu notáře dojít, zde právě v té době platný zákon č. 58/1969 Sb. Rovněž tak je nerozhodné, že zákon č. 82/1998 Sb., který tento zákon nahradil s účinností od 15. 5. 1998, odpovědnost notáře za škodu, vzniklou při sepisování veřejných listin o právních úkonech znovu založil – k tomu srovnej ust. § 4 zákona č. 82/1998 Sb., které sepisování veřejných listin o právních úkonech a úkony notáře jako soudního komisaře, považuje za výkon státní správy podle § 3 písm. b) tohoto zákona a činnost notáře podle odst. 1 považuje za úřední postup. Článek 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod umožňuje státu určit si podmínky, za nichž bude odpovídat za škodu, způsobenou nezákonným rozhodnutím soudu, státního orgánu či orgánu veřejné správy, nebo nesprávným úředním postupem, a pokud stát odpovědnost notáře za škodu, způsobenou nesprávným úředním postupem v mezidobí od 1. 1. 1993 do 14. 5. 1998 neupravoval, tak tento jeho postup nelze považovat za protiústavní. Ostatně k obdobnému názoru dospěl též Ústavní soud ČR ve svém usnesení ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 1914/11, v němž názor obecných soudů, podle něhož *v době od 1. 1. 1993 do 14. 5. 1998 upravoval odpovědnost za škodu, způsobenou činností notáře, pouze zákon č. 358/1999 Sb. a ten hovořil pouze o odpovědnosti notáře ve smyslu § 57 tohoto zákona, tedy že za činnost notáře byl odpovědný pouze sám notář, a nikoli stát*, neshledal protiústavním, resp. tento výklad obecných soudů nepovažoval za extrémní vybočení z ústavních mantinelů; jejich výklad nepovažoval v rozporu s výkladovými standardy. Odvolatel v odvolání uvedené usnesení Ústavního soudu ČR, opakovaně zmiňuje, na rozdíl od něj však odvolací soud má za to, že závěry, v něm uvedené jsou plně aplikovatelné i v této věci a toto rozhodnutí Ústavního soudu ČR nelze interpretovat tak, jak se o to snaží žalobce, že by shora uvedený výklad byl protiústavní. Tuto „protiústavnost“ nelze dovodit ani z toho, že v daném případě je podle žalobce na první pohled zřejmé, že škoda je takového rozsahu, že žádná fyzická či právnická osoba není schopna ji žalobci uhradit a žalobce možnost dosáhnout náhrady škody vůči notáři tak fakticky vůbec nemá; otázka výše škody je z hlediska posouzení ústavnosti výkladu zcela irrelevantní.
20. Podle nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 13. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 529/09, se stát nemůže zcela zbavit objektivní odpovědnosti za činnost, kterou lze podřadit pod pravomoci, spadající do výkonu veřejné moci, přenesené na subjekty nestátního charakteru, což platí i pro výkon notářství, resp. pro sepisování notářských zápisů o právních úkonech. V daném případě však odpovědnost za škodu, způsobenou v souvislosti s výkonem činnosti notáře, zákon nevyloučil; pouze určil odpovědným subjektem za tuto škodu podle § 57 zákona č. 358/1992 Sb. notáře. Kromě toho rozhodnutí ze dne [redacted] a [redacted] [redacted] o odvolání stávajících a jmenování nových členů představenstva společnosti [redacted] bylo pravomocným rozsudkem Krajského obchodního soudu v Praze ze dne [redacted] č. j. [redacted] určeno neplatným z důvodu formálních nedostatků notářského zápisu a z důvodů věcných, takže pokud notářský zápis neobsahoval všechny zákonné náležitosti, tak ani neměl statut veřejné listiny podle § 6 zákona č. 358/1992 Sb.
21. Odvolací soud k tomu pro úplnost dodává, že zákon č. 82/1998 Sb. nezaložil odpovědnost státu za nesprávný úřední postup notáře zpětně – k tomu srovnej § 36 Přejícných ustanovení tohoto

zákona, podle něhož „odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem. Odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy“.

22. Soud I. stupně tak dospěl ke správnému závěru, že žalovaná Česká republika za činnost notáře, spočívající v sepisu shora označeného notářského zápisu ze dne [REDAKCE] neodpovídá, a nepochybil, když žalobu zamítl. Jeho právní posouzení věci je správné, odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. naplněn není.
23. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně věcně správného nákladového výroku, který je v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.
24. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy žalovaný byl úspěšný i v tomto řízení, a přísluší mu tak náhrada nákladů řízení, sestávající z paušální náhrady jeho hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. za tři úkony.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do 2 měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 20. března 2019

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu